

Arrest

nr. 93 274 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat F. VANDEN DAELE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 december 2009 bij de burgemeester van Asse een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 juni 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die op 28 juni 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

*[E. Q. A.] (R.R.: [...])
nationaliteit: Marokko
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt geen enkel element aan dat een buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen. Betrokkene verklaart niet waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aangebrachte stukken (betrokkene is werkwilleg en legt een werkbefoete en diverse getuigenverklaringen voor) hebben betrekking op de integratie. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat verweerster in haar beslissing schrijft dat er geen buitengewone omstandigheid is.

Dat verzoeker zich echter heeft gebaseerd op de instructies van 19 juli 2009.

Dat men in de bestreden beslissing stelt dat de instructies vernietigd werden door een arrest van de Raad van State en dat ze derhalve niet geldig zijn.

Dat de Raad van State echter slechts stelt dat de instructies niet als bindende criteria mogen gelden. Dat dit echter wil zeggen dat men niet automatisch mag afwijzen indien iemand niet aan de criteria voldoet, aangezien men dan voorwaarden toevoegt aan de wet.

Men mag uiteraard nog steeds de criteria als leidraad gebruiken om regularisatieaanvragen goed te keuren. Dat dit ook gebeurd. Zowel het kabinet De Block als de directie van DVZ bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet.

De criteria blijven toepassen, niet als toevoeging aan de wet en dus automatisch, zonder andere argumenten in rekening te nemen, is noodzakelijk gelet op het vertrouwensbeginsel. Dit beginsel houdt in dat de burger moet kunnen rekenen dat de bestuurder en openbare diensten zich houden aan de uitlatingen die zij doen. In casu dus, moeten de criteria in rekening worden genomen.

Nochtans lijkt dit in huidige beslissing niette zijn gebeurd, in het nadeel van verzoeker.

De Raad van State heeft de instructies vernietigd omdat het niet aan de uitvoerende maar aan de wetgevende macht toekomt om de wet te wijzigen. De Raad van State heeft nergens de inhoud van de instructies bekritiseerd. In het kader van haar discretionaire macht, heeft de vorige Staatssecretaris van Asiel en Migratie beslist om de criteria te blijven toepassen en heeft dit bovendien publiekelijk bekendgemaakt. Een hele reeks genomen beslissingen bevatten een duidelijke verwijzing naar de criteria. De huidige Staatssecretaris van asiel en migratie heeft eveneens dit engagement genomen. Op de website van het Kruispunt Migratie lezen we het volgende:

"zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden. Zij kunnen dus nog altijd regularisatie toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M -I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwend at deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel en ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur. Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeelden gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevatte gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria."

<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230>

Verzoeker diende een regularisatieaanvraag in, zich baserend op de criteria, met name op criterium 2.8.B.

Hij voegde alle stukken toe om aan te tonen dat hij duurzaam lokaal verankerd is en hier al van voor maart 2007 verblijft. Bovendien voegt hij een stuk toe dat een arbeidsovereenkomst inhoudt.

Mevrouw [I. C.] geeft in haar email duidelijk aan wat de ware reden is om de aanvraag te weigeren, met name dat hij geen arbeidsovereenkomst zou gevoegd hebben.

Verzoeker kan alleen maar besluiten dat de motivering opgegeven in de bestreden beslissing faalt, daar zij niet overeenkomt met de reële motieven om de regularisatieaanvraag te weigeren.

Deze situatie is een duidelijk voorbeeld van rechtsonzekerheid en laat een totale willekeur toe.

Men kan immers geen enkele controle uitvoeren over de motivering, daar de formele motivering en de reële motivering niet dezelfde zijn.

Dit is een schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht.

Dat blijkt uit een email van mevrouw [C.] van de Dienst Vreemdelingenzaken dat men vindt dat het arbeidscontract niet voldoet.

Dat verzoeker inderdaad niet het standaardcontract maar een vraag tot bekomen van een arbeidsvergunning toevoegde aan zijn aanvraag. Dat verzoeker zich bij zijn aanvraag liet bijstaan door een parlementariër, met name de heer [F.A.]. Dat deze man geen advocaat noch jurist is en met de beste bedoelingen verzoeker heeft geadviseerd. Dat verzoeker vertrouwen had in de expertise van de heer [A.], en dacht dat zijn aanvraag volledig correct was.

Verzoeker kan zich bovendien niet vinden in de redenering van mevrouw [C.], die stelt dat er geen sprake is van een geldig arbeidscontract. De arbeidsovereenkomstenwet van 3 juli 1978 definieert de arbeidsovereenkomst als volgt:

"De arbeidsovereenkomst voor werklieden is de overeenkomst waarbij een werknemer, de werkmán, zich verbindt, tegen loon, onder gezag (...) van een werkgever in hoofdzaak handarbeid te verrichten

Er zijn geen vormvereisten aan een arbeidsovereenkomst. Door bepaalde vereisten te stellen, worden voorwaarden toegevoegd aan de arbeidsovereenkomstenwet. Dit is niet de bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, noch van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat er dus een bijzonder rigoureuze toepassing wordt gemaakt van de criteria van 19 juli 2009. Indien verzoeker immers geregulariseerd zou worden middels een beslissing, zoals die steeds wordt gegeven bij een positieve beslissing over een aanvraag tot regularisatie op grond van criterium 2.8.B van de Instructie van 19 juli 2009, met name een beslissing tot afgifte van een verblijfskaart van één jaar indien een arbeidsvergunning zou worden aangevraagd binnen de drie maanden en indien die zou worden verkregen, dan zou hij zonder problemen aan de bijkomende voorwaarde kunnen voldoen.

Dat hij voldoet aan de ratio legis van de instructie. Men wilde immers mensen die een job konden vinden en uitvoeren een verblijfsvergunning geven. Verzoeker bevindt zich absoluut in dit geval.

Er is niet gemotiveerd waarom men verzoekers duidelijk bewijs van het hebben van werk nadat hij geregulariseerd zou worden, niet heeft aanvaard. Bovendien getuigt het van overdreven formalisme en had men evengoed verzoeker kunnen contacteren om te vragen een arbeidscontract in te vullen.

Dit zou zonder enige twijfel door verzoeker en zijn werkgever gebeurd zijn.

Tenslotte kan verzoeker zich niet verdedigen op dit punt aangezien de eigenlijke motivering, zoals die blijkt uit de email van mevrouw [I. C.], niet in de bestreden beslissing werd opgenomen.

Uit de email van mevrouw [C.] blijkt duidelijk dat de reden waarom verzoeker niet geregulariseerd is, niet overeenstemt met de redenen opgegeven in de bestreden beslissing.

Dit schendt niet alleen de motiveringsverplichting, aangezien verzoeker uit de bestreden beslissing niet kon verstaan waarom hij een negatieve beslissing kreeg, maar schendt eveneens de rechten van de verdediging, aangezien men zich maar kan verdedigen tegen de motivering opgenomen in de bestreden beslissing en niet de eigenlijke motieven.

Verzoeker valt onder de voorwaarden tot economische regularisatie zoals die momenteel blijken uit het beleid van de staatssecretaris. De staatssecretaris stelde immers duidelijk de inhoudelijke criteria van de instructies te zullen volgen. Zij kan echter geen extra vormvereisten stellen die niet in de wet zijn voorzien, noch kan zij regels opstellen met betrekking tot de vormvereisten van arbeidscontracten, die voorwaarden toevoegen aan de arbeidsovereenkomstenwet.

Verzoeker beriep zich op het volgende criterium :

Werk + duurzame lokale verankering

- Ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied sinds minstens 2 en 1/2 jaar (periode equivalent aan de periode tussen 31 maart 2007 en 15 september 2009)

- De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1 +2+3 bewijzen :

o De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen

o De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen

o Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.

- Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)

Verzoeker legde een aanvraag arbeidsvergunning voor. Dit kan gezien worden als een arbeidsovereenkomst aangezien hieruit blijkt dat er overeenkomst is tussen beide partijen over het werk, het loon, de arbeidstijd en de duur van het contract.

De inhoud van het document komt volledig overeen met de vereisten gesteld door de Staatssecretaris, met name een voltijdse betrekking van tenminste één jaar met een brutoloon dat tenminste het minimumloon is.

Aan een arbeidsovereenkomst zijn geen vormvereisten verbonden. Ook een mondelinge arbeidsovereenkomst is een geldige arbeidsovereenkomst, dewelke met alle middelen van recht mag worden bewezen.

Door het document in kwestie niet te aanvaarden als zijnde een arbeidsovereenkomst, voegt men voorwaarden toe aan de arbeidsovereenkomstenwet. Hier gaat de Staatssecretaris haar bevoegdheid te buiten. [...]"

3.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker geen enkel element aanhaalde dat een buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen. Er wordt gesteld dat verzoeker niet toelichtte waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, en dat het gegeven dat verzoeker werkwilgig is en een werkbelofte en getuigenverklaringen voorlegt betrekking heeft op zijn integratie en bijgevolg de gegrondheid van de verblijfsaanvraag betreft.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekers betoog dat de formeel weergegeven motivering in de bestreden beslissing niet overeenstemt met de reële motieven die aan deze beslissing ten grondslag zouden liggen – en die erop zouden neerkomen dat hij geen arbeidsovereenkomst heeft gevoegd – en dat aldus zijn "rechten van verdediging" zijn geschonden, kan verder niet worden aangenomen. Verzoeker baseert zich hiervoor op een e-mailbericht verzonden door mevrouw I. C. van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin het volgende wordt gesteld:

"Het dossier van dhr. [E. O. A.] werd opnieuw nagekeken, eveneens op basis van de criteria bepaald in de vernietigde Instructie van 19/07/2009, maar de beslissing van 26/06/2012 is niet voor herziening vatbaar. Betrokkene komt met andere woorden niet in aanmerking voor één van de punten bepaald in de Instructie. Om in aanmerking te komen voor punt 2.8B. diende betrokkene een geldig arbeidscontract voor te leggen, conform de richtlijnen, hetgeen in casu niet gebeurd is. De door hem voorgelegde aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B kan hiervoor niet aanvaard worden."

Dit e-mailbericht vormt een antwoord op een vraag tot herziening van de bestreden beslissing geformuleerd door verzoekers raadsman op 25 juli 2012 en dit antwoord werd opgesteld na een nieuw onderzoek van de zaak. Er blijkt niet dat het nieuwe onderzoek van de zaak gebeurde door dezelfde ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen. Aldus vormt dit e-mailbericht geenszins het bewijs dat de steller van de bestreden akte zijn beslissing op andere motieven heeft gegrond dan de motieven zoals weergegeven in deze beslissing. Het gegeven dat tijdens een hernieuwd onderzoek van het dossier naar aanleiding van een vraag tot herziening een ruimer onderzoek werd gevoerd dan blijkt uit de bestreden beslissing, toont niet aan dat de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing – die inhouden dat de vereiste buitengewone omstandigheden niet zijn aangetoond – niet de werkelijke redenen zijn die ten grondslag liggen aan deze beslissing. Louter ten overvloede merkt de Raad verder nog op dat zelfs indien door de steller van de bestreden beslissing, zonder dat dit als dusdanig blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, een toetsing zou zijn gebeurd aan de criteria zoals vooropgesteld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dit gegeven geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing weergegeven motivering dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is wegens het ontbreken van de vereiste buitengewone omstandigheden.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.1.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat verzoeker in zijn aanvraag naliert om toe te lichten waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken. Hierbij werd toegelicht dat de werkwilgheid van verzoeker en de door hem voorgelegde werkbefofte en getuigenverklaringen betrekking hebben op zijn integratie en de gegrondeheid van de aanvraag betreffen. De Raad stelt vast dat deze motivering in de bestreden beslissing inzake het ontbreken van buitengewone omstandigheden in wezen niet wordt betwist door verzoeker. De vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingesteld, volstaat om de in België ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekers betoog verder gericht is tegen de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker zich niet meer kan beroepen op de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 omdat deze nietig werd verklaard door de Raad van State en hij stelt dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden gesteld in het criterium 2.8B van voormelde instructie, stelt de Raad vast dat de kritiek van verzoeker gericht is tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De eventuele gegrondeheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Ten overvloede benadrukt de Raad dat de instructie van 19 juli 2009 waarnaar verzoeker verwijst werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* In casu is verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Bij ontbreken van de vereiste buitengewone omstandigheden kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen.

Het antwoord op de vraag tot herziening van de bestreden beslissing maakt verder niet het voorwerp uit van huidig beroep. In zoverre verzoeker hierop in zijn middel kritiek uit en meer specifiek ook aangeeft niet akkoord te gaan met de hierin vervatte stelling dat geen geldig arbeidscontract voorlag bij de aanvraag, dient zijn betoog als niet dienstig te worden beschouwd in het kader van huidig beroep. Het is immers niet gericht tegen het determinerend motief in de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, vaststelling op grond waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker weerlegt ook niet dat de beoordeeling in de bestreden beslissing dat de werkbereidheid en de werkbefofte die werd voorgelegd behoren tot de gegrondeheid van de zaak. Het gegeven dat verzoeker stelt dat de door hem voorgelegde werkbefofte wel degelijk een arbeidsovereenkomst betreft, kan in dit verband verder geen verschil maken. Verzoeker is immers, gelet op zijn huidige verblijfssituatie, in geen geval gerechtigd om te werken. Deze discussie kan bijgevolg enkel relevant zijn in het kader van de beoordeeling van de gegrondeheid van de aanvraag. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat de aanvraag om vergunning voor het tewerkstellen van een buitenlandse werknemer, zoals gevoegd bij de aanvraag en die door verweerder als een *‘werkbefofte’* wordt beschouwd, nog geen arbeidsovereenkomst betreft. De vraag of er al dan niet in werkelijkheid

sprake is van een arbeidsovereenkomst betreft een gegeven dat niet relevant is om *in casu* uitspraak te kunnen doen en waarvoor de Raad ook niet bevoegd is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.1.2.3. Waar verzoeker verder betoogt dat het vertrouwensbeginsel impliceert dat *“de burger [erop] moet kunnen rekenen dat de bestuurder en openbare diensten zich houden aan de uitspraken die zij doen”*, wijst de Raad erop dat - daargelaten de vraag of er jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker vermocht ervan uit te gaan dat hij verder in België vermocht te verblijven - deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

3.1.2.4. De Raad wijst er daarnaast op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223).

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS